

ristiske sans – men hvad enten forskellen er stor eller lille, så synes jeg, jeg efterhånden har skåret det ud i pap, at det, der er forskellen, er, om man starter med konklusionen og så arbejder bagud, eller om man starter med diskussionen og så kommer frem til en konklusion.

Der er ikke for mig at se tale om, at man mingles med det danske forsvarsforbehold, fordi man indgår i diskussionen om, hvad den fremtidige europæiske forsvarsidentitet skal være. Jeg synes, hr. Holger K. Nielsen har det problem, at det jo netop er gået i den retning, som det hele er startet med fra dansk side, nemlig at det er NATO, der er omdrejningspunktet. Det var jo, fordi der var nogle, bl.a. Venstre og De Konservative her, som mente, at vi skulle ind i Vestunionen så hurtigt som overhovedet muligt. Jeg kan forstå, at det mener man ikke man skal længere. Vi sagde, at det er NATO, der er omdrejningspunktet, og nu er NATO omdrejningspunktet, så kan jeg ikke forstå, når det så er sådan, at det kommer til at foregå dér, hvor vi hele tiden har sagt det skal foregå, at vi så skal have en diskussion om, hvorvidt det er fiflerier med det danske forbehold. Det forstår jeg simpelt hen ikke.

Og så til hr. Søren Søndergaard: Det kan jo ikke være rigtigt, at vi skal sidde og lave eksegese i det danske sprog, og at når statsministeren siger, at i det, der ligger vest for Muren, var der demokrati, og i det, der lå øst for, var der ikke demokrati, skal det derefter tages som udtryk for, at statsministeren har sagt, at Portugal og Spanien og Grækenland osv. var store demokratiske samfund. Det ved hr. Søren Søndergaard jo godt, så lad nu være med det pjat.

Og til hr. Kristian Thulesen Dahl om at EU er øv, øv, øv: Ja, det er nok øv, øv, øv forstået på den måde, at det efterhånden er lidt træls at stå heroppe og skulle blive ved med at gentage og gentage og gentage. Det, som hr. Thulesen Dahl og andre åbenbart ikke kan forstå, er, at når man stiller et klart spørgsmål, så får man et klart svar, nemlig at det ikke er de socialdemokratiske kandidater ude i det åbne land, som nødvendigvis tegner, hvad Socialdemokratiets EU-politik står for.

Det har vi da lov til at diskutere, og jeg er tidligere blevet spurgt om, hvem der tegner, hvad det er. Det er jo ikke det samme, som at man ikke kan diskutere. Jeg forstår det simpelt hen ikke. Og så siger hr. Thulesen Dahl præcis det, som er en illustration af, at min hovedpointe her var rigtig. Så siger hr. Thulesen Dahl

nemlig: Vil det sige, at en stemme på Socialdemokratiet ved Europa-Parlamentsvalget den 10. juni er en stemme for at afskaffe forbeholdene hurtigst muligt?

Vil hr. Thulesen Dahl ikke godt forklare mig, hvordan en stemme til Europa-Parlamentsvalget bliver en stemme på at afskaffe forbeholdene eller fastholde forbeholdene eller for den sags skyld have noget som helst med forbeholdene at gøre. Det har det ikke.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Den socialdemokratiske ordfører og statsministeren har været en hel del inde på det rummelige arbejdsmarked med plads til alle. Og statsministeren tillod sig for 1 måned siden oven i købet den frækhed på et 1. maj-møde helt udkommenteret at angribe en navngiven privat virksomhed for, at den fyrede ældre medarbejdere.

Men når det offentlige Told og Skat og det halvoftentlige Danmarks Radio fyrer ældre og dygtige medarbejdere, så er tavsheden larmende. Der er åbenbart ikke nogen grænser for hykleriet i Socialdemokratiet. Og jeg vil godt spørge hr. Jacob Buksti, om Socialdemokratiet ikke synes, at det ville være rimeligt, om man fejede for det offentliges dør, før man begynder at angribe private virksomheder, som i øvrigt bidrager i væsentlig grad til vores velfærds-samfund.

Og så et kort svar på hr. Bukstis mange – havde jeg nær sagt – selvmodsigelser, men også mange ligegyldige selvfølgeligheder om forbeholdene i EU. Jeg kan konstatere, at vi ikke får noget svar, og det kan man så tolke, som man vil. Jeg vil blot sige, at det er meget, meget svært at få en debat, hvis man ikke sætter sig nogle mål med den, og hvis man ikke vil melde sin holdning ud.

Indholdet har vi i Venstre diskuteret siden 1993. Derfor er Venstre heller ikke bange for at melde så klart ud, som vi gør. Det er jo et spørgsmål om troværdighed, det er et spørgsmål om lederskab, men det er åbenbart begreber, som har meget, meget vanskeligt ved at finde ind i det socialdemokratiske univers.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Nu hørte vi for lidt siden hr. Jacob Buksti sige, at han var træt af at gentage sig selv, og det kan jeg da på sin vis godt forstå. Men det behøver